

РЕШЕНИЕ

№ 76

гр. София, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на четиринадесети февруари през две
хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Дора Михайлова

Членове: Росина Н. Дончева
Адриана Ат. Велева

при участието на секретаря Цветанка П. Младенова Павлова
като разгледа докладваното от Росина Н. Дончева Въззивно гражданско дело
№ 20241800500039 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК, във връзка с
чл. 17 от Закона за защита срещу домашното насилие.

Образувано е по въззивни жалби от М. М. С., чрез
пълномощника си адв. А. Ж. от САК срещу решение с номер по
регистъра 143 от 18.09.2023 г. и мотивите към него, съдържащи се в
Решение с № по ЕИСС 150 от 21.09.2023 г. по гр.д. № 738/2023 г. по
описа на РС-Самоков и срещу решение № 192/08.12.2023 г., с което е
допуснато тълкуване на постановеното по делото решение от
21.09.2023 г.

С решение № 150 /143/ от 21.09.2023 г. по гр.д. № 738/2023 г. по
описа на РС-Самоков на М. М. С. ЕГН на наложени следните
мерки за защита срещу домашно насилие по молба на Б. В. Д. ЕГН
*****, лично и като майка на малолетното си дете Д. М. С. ЕГН
*****, а именно:

Задължава М. М. С. ЕГН да се въздържа от извършване на

домашно насилие над Б. В. Д. ЕГН ***** и малолетното им дете Д. М. С. ЕГН *****;

ОТСТРАНЯВА на основание чл. 5 ал. 1, т. 2 от ЗЗДН ответника М. М. С. ЕГН от съвместно обитаваното жилище в град С., булевард "И." № .. за срок от осемнадесет месеца;

ЗАБРАНЯВА на основание чл. 5, ал. 1, т. 3 от ЗЗДН на М. М. С. да приближава Б. В. Д. и малолетната им дъщеря Д. М. С. жилището им, където и да се намира това жилище, понастоящем в гр. С., кв. "С." бл. .., вх., ет., ап. ., местоработата на Б. В. Д., както и местата за социални контакти и отдих Б. В. Д. и малолетната им дъщеря Д. М. С. за срок от осемнадесет месеца;

ОПРЕДЕЛЯ на основание чл. 5, ал. 1, т. 4 от ЗЗДН местоживеенето на малолетното дете Д. М. С. да е при нейната майка Б. В. Д., за срок от осемнадесет месеца;

На осн. чл. 5, ал. 4 от ЗДНН на М. М. С. е наложена глоба в размер на 500,00 лева и е осъден да заплати по сметка на РС държавна такса за производството в размер на 50, 00 лева.

Жалбоподателят излага, че обжалваното решение е неправилно и необосновано, постановено при съществени нарушения на материалния и процесуалния закон. Излага, че постановеното решение е нищожно, тъй като съдът саморъчно е добавил номер „143“ на решението, обявено в открито съдебно заседание на 18.09.2023 г. и отделно е постановено второ Решение с номер „150“ от 21.09.2023 г., което създава объркване и правна несигурност. При постановяване на решението не било обсъдено психологичното изследване на детето от психолог, което довело до постановяване на необоснован съдебен акт и мерки за защита в нарушение на закона. Излага, че съдът е кредитирал свидетелските показания на роднини на майката и отказал да кредитира показанията на неговия свидетел, от чиито показания се установявало, че детето не е било в стаята при спорецките роднини, когато се твърди, че е взел нож да си реже езика. Нелогично било и

липсвали доказателства как Б. Д. и майка ѝ Л. Д. не са сигнализирали полицията, че изхвърлят вещите, че е сменен патрона на жилището, че дете можело да бъде хвърлено от Червения мост. Излага се, че представената декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН не е достатъчна да установи твърдяното домашно насилие срещу молителите, а в нея не било посочено, че ножът е бил пластмасов, за работа с пластелин.

Във въззивната жалба от М. С. срещу Решение № 192 от 08.12.2023 г. се излага, че решението е нищожно и недопустимо, постановено в нарушение на правилата на чл. 251 от ГПК, като не било направено тълкуване, а постановен нов допълнителен съдебен акт по съществото на спора под предлог, че изяснява предходно порочно необявено в съдебната система решение без номер и дата на обявяване. По същество моли да бъдат прогласени за нищожни и двете съдебни решения, евентуално обезсилени, съответно отменени изцяло като неправилни и незаконосъобразни.

В срока за депозиране на възражения по чл. 17, ал. 4 от ЗЗДН е депозиран писмен отговор от молителката Б. В. Д., чрез адв. Е. М., с който изразява становище за неоснователност и необоснованост на въззивната жалба.

В откритото съдебно заседание пред въззивната инстанция жалбоподателят М. М. С. се явява лично и се представлява от адв. Ж. като поддържа въззивните жалби. Ответниците по въззивна жалба Б. В. Д. и Д. М. С., действаща чрез своята майка и законен представител, се представляват от адв. М. като оспорват въззивните жалби на М. С..

СОФИЙСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД, като взе предвид подадените въззивни жалби, съдържащите се в тях оплаквания, съобразявайки събраните по делото доказателства, основавайки се на релевантните правни норми и вътрешното си убеждение, намира следното от фактическа и правна страна:

Воззивните жалби са подадени в срок, от легитимирана с правен интерес от обжалваното страна, срещу подлежащ на оспорване

съдебен акт, поради което са допустими и следва да бъдат разгледани по същество.

Първоинстанционното производство е образувано по молба на Б. В. Д. лично и в качеството ѝ на майка и законен представител на Д. М. С. по Закона за защита от домашно насилие с искане да бъде издадена съдебна заповед за защита против М. М. С.. Първоинстанционният съд е уважил молбата и е издадена заповед за защита.

Защита по Закона за защита от домашно насилие може да търси всеки, който е пострадал от акт на домашно насилие, осъществен спрямо него от лицата, изчерпателно посочени в чл. 3 от закона. Според чл. 3, т. 3 и т. 4 от ЗЗДН защита може да търси пострадал от домашно насилие от лице, от което има дете, както и от възходящ. Не е спорно, че Б. В. Д. и М. М. С. са се намирали във фактическо съпружеско съжителство, а Д. М. С. е тяхно дете.

Молбата за защита е подадена в рамките на срока по чл. 10, ал. 1 от ЗЗДН, считан от момента на осъществяване на твърдения акт на домашно насилие, поради което е процесуално допустима.

Целта на ЗЗДН е да даде възможност на пострадалите да потърсят защита от съда чрез налагане на съответни мерки за въздействие спрямо нарушителите, изчерпателно посочени в чл. 5, ал. 1, т. 1-8 от ЗЗДН. В тази връзка, за да се предостави защита на определено лице трябва да се изследва въпросът дали по отношение на него е осъществен акт на физическо или психическо насилие по смисъла на чл. 2 от ЗЗДН. Следователно, в случая трябва да се прецени има ли основание да се приеме, че спрямо молителите са били извършени конкретни действия от страна на ответника, които биха могли да се квалифицират като домашно насилие, както и момента на тяхното извършване.

Към молбата за защита Б. В. Д. лично и като майка и законен представител на Д. М. С. е депозирала декларация по 9 ал. 3 от ЗЗДН, в която е посочила, че спрямо нея и детето е бил извършен акт на

домашно насилие от М. М. С., с когото живяла на съпружески начала. Изложено е, че на 19. 07. 2023 година ответникът М. М. С. се обадил по телефона на молителката Б. В. Д. и заявил, че повече не иска да живеят заедно и е решил да се изнесе от жилището. На следващата сутрин, ответникът М. С. отново ѝ се обадил по телефона и казал, че е променил мнението си и не иска да си тръгва от жилището, а иска молителката Б. Д. да се изнесе от жилището и че ще изхвърли всичкия ѝ багаж. Един час по-късно, ответникът М. С. донесъл и струпал пред вратата на жилището на майката на молителката чували и сакове с нейни дрехи.

Посочено е в декларацията, че на 21.07.2023г. вечерта детето на страните Д. си дошла от детския лагер и молителката отишла да я посрещне, като на паркинга до Туристическата градина чакал и ответникът М. С.. Докато чакали молителката и ответника, седнали в едно от заведенията наблизо и тогава Б. Д. разбрала, че за пореден път ответникът е променил мнението си. Вече не искал той да се изнася, не иска и молителката да се маха, а искал да са отново заедно. Б. Д. му заявила, че техният съвместен живот вече е приключил и повече няма да се върне при него. Когато детето Д. пристигнала с автобуса, вече била подготвена, че е настъпила промяна и молителката и тя ще останат в дома на баба ѝ, но тъй като не била виждала с баща си доста време, молителката се съгласила да отидат с детето за малко до предишното им жилище - на ул. Искър 65, под предлог да ядат заедно диня. Отишли придружени от брата на молителката С. Д., защото, молителката се страхувала да остават насаме и на закрито сами с ответника М. С.. Твърди се в декларацията, че в апартамента дошли и родителите на ответника М. С., а той и пред тях продължил да вика на молителката, да я упреква за каквото се сети.

Когато казала на ответника, че повече не иска да ѝ вика, той се вбесил още повече, взел един нож и казал „Ще си отрежа езика, за да не ти кажа повече и една дума“, показал езика си и направил

движения с ръката, с която държал ножа, като да си отреже език, а от което детето се изплашило страшно много, започнало да пищи и да плаче, майката на М. С. скочила и започнала да го дърпа и той се спрял. Успяли да си тръгнат от там, само благодарение на присъствието на родителите на ответника.

На 22.07.2023г. сутринта, ответникът М. С. отново пожелал да види детето Д. и да прекара известно време с нея. Ответникът М. С. дошъл до кв. С., чакал детето Д. пред блока и молителката я изпратила да се видят и двамата тръгнали нанякъде, но след няколко минути, ответникът ѝ се обадил по телефона и ѝ казал „Излез да ни видиш, на моста сме, ще скоча от моста, ако не се върнеш при мен. Ще се убием с детето! Ще скочим и двамата от моста. Ела тате, качи се на парапета!“. От тераса на апартамента, в който била молителката се виждал железния мост над река Искър, т.н. Червен мост и когато молителката излязла видяла ответника М. и Д., която била до него и той я слагал да стъпи на първото ниво на парапета на моста. Молителката започнала да вика по телефона и да му се моли да спре и че ще направи всичко, което иска. Ответникът свалил детето и тръгнали нанякъде. Молителката Б. Д. твърди в декларацията, че изпаднала в шок и ужас, не знаела какво да направи, страхувала се да предприеме каквото и да било, защото не знаела на какво е способен ответникът и до къде може да стигне в заплахите си и дали ще посегне да нарани и детето им, особено като е под постоянно въздействие на наркотици.

От приетата справка за съдимост, издадена на 18.08.2023 г. от РС-Самоков, Бюро за съдимост е видно, че ответникът М. М. С. е осъждан за престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК, престъпление по чл. 343 б, ал. 1 от НК, престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК и др.

Прието е психологично изследване на детето Д. М. С., извършено от Е. М. М. – специалист клиничен психолог, според което детето е травмирано и объркано по повод родителите си. Посочено е,

че детето е натоварено с негативни преживявания на фона на разколебани емоции. Няма данни поведението и начина на живот на бащата да са опасни за здравето и живота на детето.

От писмо от „ЦПЗ-С.“ ЕООД изх. № 730/27.07.2023 г. се установява, че М. М. С. не е лекуван в лечебното заведение от 2013 г. до този момент.

Приетият по делото социален доклад от Д СП-Самоков се установява, че е установен родителски конфликт, във който е въвлечено детето, което е объркано от възникналите семейни проблеми. Детето се чувства най-добре в семейното жилище, в което доскоро са живеели заедно.

Свидетелката Л. Д. /майка на молителката/ посочва, че дъщеря ѝ и ответника М. С. живеели на съпружески начала от 2011 г., но напоследък имали проблеми. Дъщеря ѝ споделяла, че М. употребявал наркотици ежедневно, при което ставал раздразнителен, държал се грубо и пренебрежително с нея, обвинявал я, че има любовник. М. казал на дъщеря ѝ, че трябва да се изнесе от общото им жилище и на другата сутрин стоварил чували с неин багаж – пред вратата на апартамента За случката на Червения мост, свидетелката разказва, че бащата взел детето и след пет минути се обадил по телефона на Б. като ѝ казал, че ще скочи с детето от моста. Свидетелката и дъщеря ѝ излезли веднага на балкона и видели детето, което било стъпило на парапета на моста. Б. започнала да му се моли, при което видели, че детето слязло и продължили с баща си по моста.

Свидетелят С. Д. /брат на молителката/ посочва, че е бил заедно със сестра си в жилището на ул. „И.“ .., след посрещане на детето от лагер. На този ден М. изглеждал неадекватен, постоянно повишавал тон на сестра му, при което взел някакъв нож и казал: „Искаш ли никога да не ти повишавам тон? Ще си отрежа езика“ и направил опит за това, при което детето започнало да пищи и се уплашило.

Свидетелката Е. С. /майка на ответника/ твърди, че детето не е

присъствало на случката, при която М. е искал да си реже езика.

От разпита на М. Д. С. /баща на ответника/ се установява, че след като детето се върнало от лагер, свидетелят и неговата съпруга Е. М. С. отишли на гости да видят внучката си. На гости бил още братът на Б.. По време на тази среща, Б. заявила, че не иска да живее повече с М., тъй като си има друг приятел. По време на срещата всички било спокойно и без кавги, а свидетелят не е виждал синът му да взима нож. Свидателят не знае съпругата му да е изнасяла багаж на Б..

Депозирането на декларация по чл. 9 ал. 3 от ЗЗДН от молителката е извършено под страх от наказателна отговорност и поради това същата е допустимо доказателство, с оглед разпоредбата на чл. 13, ал. 2, т. 3 от ЗЗДН, още повече, че е предвидено издаване на заповед за защита само на основание на приложената по делото декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН, стига в нея да се съдържа конкретно и ясно описание на твърдения акт на насилие. При липса на други убедителни преки доказателства за твърдения акт на насилие с писмена молба от молителя, съдът е обвързан от доказателствената сила на подадената декларация по реда на чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН, като може да издаде заповед за защита основан само на обстоятелствата посочени в нея. В този случай в доказателствена тежест на ответника по искането е при направено оспорване на обстоятелствата, изложени в декларацията, както и на самия акт на домашно насилие, да проведе успешно насрещно доказване, като опровергае обстоятелствата, изложени в декларацията, както и на самия акт на домашно насилие и разколебае нейната доказателствена сила

Съдът кредитира свидетелските показания на св.Л. Д. и св. С. Д., които са били очевидци на случилото се. Показанията им са последователни и логични, отразяващи лични техни впечатления. Св. Д. е присъствал на срещата на детето с баща му и бабата и дядото по бащина линия, след завръщане на детето от летен лагер, на която среща се установява, че действително бащата е посегнал да си реже

езика, при което детето много се изплашило. Съдът не кредитира показанията на другата група свидетели, тъй като са изключително противоречиви и взаимно изключващи се. Св. Е. С. твърди, че детето не било присъствало на случката с ножа, а св. М. С. пък въобще не бил видял синът му да взима нож.

В конкретната хипотеза, съвкупната оценка на установеното по делото от фактическа страна налага извод за установеност на наведените фактически твърдения в обстоятелствената част на молбата за защита.

Събраните за целта доказателства установяват по категоричен начин конфликтни отношения между молителката Б. Д. и ответника. За начина на извършване на насилието следва да се кредитира посоченото от молителката в молбата и декларацията по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН, което се подкрепя от показанията на св.Л. Д. и св. С. Д..

Неоснователни са доводите и оплакванията и в двете жалби, свеждащи се до нищожност на първоинстанционните решения.

Нищожността е най-тежкият порок на съдебното решение, който не е дефиниран в закона, но в съдебната практика се приема, че е налице, когато решението е постановено извън правораздавателната власт на съда, в незаконен състав, при неспазване на писмената форма или неразбираемост на волята на съда, която не може да бъде разкрита по пътя на тълкуването и др. Нищожното решение, за разлика от недопустимото, не е годно да породи правни последици, ето защо това е единственият порок, който освен по пътя на обжалването може да се релевира чрез възражение или по исков ред безсрочно - чл.270 ал. 2 ГПК. В постановените две решения такива пороци не се установяват, поради което наведените възражения са неоснователни.

Самостоятелният анализ на събрания доказателствен материал, извършен от въззивния съд по отделно и в съвкупност, обосновават в нужната степен извършването от жалбоподателя М. С. на сочените от молителките актове на домашно насилие. Представеното по делото

психологично изследване на детето Д. С. не може да обори извода, че ответникът е извършил актове на домашно насилие спрямо молителката и детето - установено по време, място и конкретен извършител. Ответникът не е оборил обстоятелствата и фактите изложени в молбата и декларацията по чл. 9 ал. 3 ЗЗДН.

Ето защо, въззивният съд намира, че правилно първоинстанционният съд е преценил, че в случая са налице условията по чл. 15, ал. 2 от ЗЗДН и е уважил молбата да се издаде заповед за защита и да наложи мерки за защита. Наложените мерки от първоинстанционния съд като вид са подходящи и адекватни за постигане на възпиращ и превантивен ефект спрямо ответника, като съдът е съобразил тежестта на осъществената от въззивника проявна форма на насилие.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че постановеното от първоинстанционният съд решение е правилно и законосъобразно и следва да се потвърди. Въззивният съд споделя изцяло мотивите на първостепенния съд и препраща към тях.

Правилно и законосъобразно е решение № 192/08.12.2023 г., с което е допуснато тълкуване на постановеното по делото решение от 21.09.2023 г.

Тълкуване се налага, когато решението е двусмислено, неясно и поражда съмнения за неговото правилно приложение. Недопустимо е по пътя на тълкуването да се иска признаване на нови факти, респективно - постановяване на нещо различно от отразеното в решението, дори и то да е неправилно /Решение № 71 от 13.07.2016 г. на ВКС по гр. д. № 191/2016 г., II г. о. /.

Постановилият решението съд го тълкува, когато то е неясно и тази неяснота препятства да бъдат приложени правните му последици. Решението бива тълкувано с цел да се внесе пълна яснота в изразената в диспозитива му воля, за да може да бъде изпълнено. Съдебният акт

от 08.12.2023 г. е отстранил възникналата неяснота относно изписване на номера на решението по регистъра по ЕИСС, поради което следва да се потвърди.

С оглед изхода на делото на ответниците по жалба следва да се присъдят разноски в размер на 1000.00 лева за адвокатско възнаграждение.

На основание чл. 17, ал. 2 от ЗЗДН жалбоподателя М. М. С. следва да бъде осъден да заплати по сметка на Софийски окръжен съд държавна такса в размер на 25,00 лева.

Мотивиран от горното, Софийският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение с номер по регистъра 143 от 18.09.2023 г. и мотивите към него, съдържащи се в Решение с № по ЕИСС 150 от 21.09.2023 г. по гр.д. № 738/2023 г. по описа на РС-Самоков и Решение № 192/08.12.2023 г., с което е допуснато тълкуване на постановеното по делото решение от 21.09.2023 г.

ОСЪЖДА М. М. С. ЕГН ***** от гр. С. да заплати по сметка на Софийски окръжен съд държавна такса за въззивното обжалване в размер на 25,00 лева.

ОСЪЖДА М. М. С. ЕГН ***** от гр. С. да заплати на Б. В. Д. ЕГН ***** от гр. С. разноски в размер на 1000.00 лева за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____